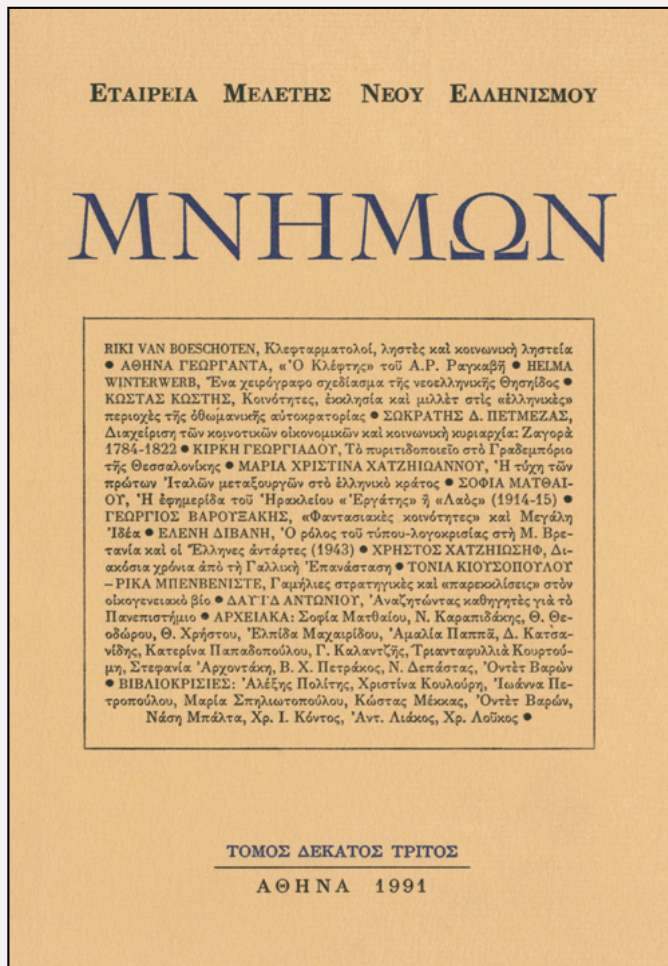

Μνήμων

Τομ. 13, 1991

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ. Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Μ. ΚΟΥΜΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΔΑΥΙΔ

<https://doi.org/10.12681/mnimon.280>

Copyright © 1991

To cite this article:

ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Δ. (1991). ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ. Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Μ. ΚΟΥΜΑ. *Μνήμων*, 13, 279-296. doi:<https://doi.org/10.12681/mnimon.280>

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

ΔΑΥΙΔ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ: Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Μ. ΚΟΥΜΑ*

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἄφιξη τοῦ Ὁθωνα (Ἰανουάριος 1833), ἡ Ἀντιβασιλεία — μὲ κύριο ὑπεύθυνο ἐπὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν θεμάτων τὸν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Γκ. Λ. Μάουρερ — ἄρχισε νὰ παίρνει τὰ πρῶτα μέτρα γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς ἐκπαίδευσης, μέσα στὰ πλαίσια τῶν προθέσεων τῆς γιὰ τὴ γενικότερη ὀργάνωση τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους¹. Εἰδικότερα μὲ διάταγμα τῆς 22 Μαρτίου/3 Ἀπριλίου 1833 διορίστηκε μία ἐπιτροπὴ ἀπὸ λόγιους καὶ ἐκπαιδευτικούς, μὲ σκοπὸ νὰ περιγράψῃ «τὴν ἀληθῆ στάσιν τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως» καὶ νὰ ὑποβάλῃ «προτάσεις περὶ τῶν καταλληλοτέρων μέσων πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς, καὶ ὀνομαστί πρὸς σχηματισμὸν σχολείων τοῦ λαοῦ, Ἑλληνικῶν σχολείων, Γυμνασίων καὶ ἐνὸς Πανεπιστημίου»².

* Ἀφορμὴ γιὰ τὸ ἄρθρο αὐτὸ στάθηκε ἡ ἀνεύρεση — κατὰ τὴν ταξινόμηση τοῦ εὐρισκομένου ὡς σήμερα στὶς ἀποθῆκες τῶν Γενικῶν Ἀρχείων τοῦ Κράτους (=ΓΑΚ) Ἀρχείου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἀπὸ τὸ 1833 κ.έ. πὺν σύντομα πρόκειται νὰ τεθεῖ στὴν διάθεση τῶν μελετητῶν — ἐνὸς φακέλου μὲ ἐπιγραφή «Κωνσταντῖνος Μ. Κούμας». Ὁ φάκελος αὐτὸς περιέχει τρία ἐγγραφα σχετικὰ μὲ τὴν πρόσκληση τοῦ Λαρισαίου λογίου στὴν Ἑλλάδα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐκδίδουμε στὸ τέλος τοῦ ἁρθρου.

1. Γιὰ τὸν χαρακτήρα ἀλλὰ καὶ τὴ γενικότερη πολιτικὴ τῆς Ἀντιβασιλείας βλ. Νικόλαος Ι. Πανταζόπουλος, «Georg Ludwig Von Maurer: Ἡ πρὸς εὐρωπαϊκὰ πρότυπα ὀλοκληρωτικὴ στροφὴ τῆς νεοελληνικῆς νομοθεσίας», *Ἐπιστημονικὴ Ἑπετηρὶς Σχολῆς τῶν Νομικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης*, τ. ΙΓ' - Β' (1966-1969), 1345-1492· John A. Petropoulos, *Πολιτικὴ καὶ συγκρότηση κράτους στὸ ἐλληνικὸ βασίλειο (1833-1843)*, τ. Α' - Β', Ἀθήνα, ΜΙΕΤ, 1985· Ι. Α. Πετρόπουλος - Αἰκ. Κουμαριανοῦ, *Ἡ θεμελίωση τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους 1833-1843*, Ἀθήνα 1982. Γιὰ τὰ πρῶτα ἐκπαιδευτικὰ μέτρα βλ. Ἀλέξης Δημαρᾶς, *Ἡ μεταρρύθμιση πὺν δὲν ἔγινε (τεκμήρια ἱστορίας)*, τ. Α' 1821-1894, Ἀθήνα 1973, κθ' κ.έ., καὶ Δαυὶδ Ἀντωνίου, *Τὰ προγράμματα τῆς Μέσης Ἐκπαίδευσης (1833-1929)*, τ. Α', Ἀθήνα (ΙΑΕΝ 17) 1987, 11 κ.έ.

2. *Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως (=ΕτΚ)*, ἀρ. 11/31 Μαρτίου 1833.

Πράγματι, ἡ ἐπιτροπὴ προχώρησε στὸ ἔργο ποὺ τῆς ἀνατέθηκε, καὶ κινουμένη μέσα στὸ προδιαγεγραμμένο ἀπὸ τὸ διάταγμα συστάσεώς της πλαίσιο ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, ὑπέβαλε, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1833, στὴ Γραμματεία (= Ὑπουργεῖο) ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως τὸ σχέδιό της³. Στὶς παρατηρήσεις ποὺ συνοδεύουν αὐτὸ τὸ σχέδιο καὶ σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ ἐκπαιδευτικὸ προσωπικὸ ποὺ θὰ πλαισίωνε τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα, ἡ ἐπιτροπὴ σημειώνει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Πρέπει μὲ λύπην μας νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἀπὸ τοὺς μετερχομένους τὴν σήμερον τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὀλιγώτατοι εἶναι οἱ ἄξιοι νὰ διδάξωσιν εἰς Γυμνάσια καὶ εἰς Λύκεια. Ἀπὸ τὸ φιλόπατρι τῶν πεπαιδευμένων ὁμογενῶν μας ὅσοι, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Βασιλείου, τρέχουσι κατὰ τὸ παρὸν ἄλλο στάδιον, καὶ ἀπὸ τὴν πρόνοιαν τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸ νὰ θεραπεύῃ τὸ φιλότιμον καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν διδασκόντων μὲ τιμὰς καὶ ἀντιμισθίαν, ὅχι κατωτέρας τῶν ἀποδιδομένων εἰς τοὺς μετερχομένους τὰ λαμπρότερα πολιτικὰ ὑπουργήματα, ἐλπίζεται νὰ εὕρῃ ὅσον τάχιστα ἡ Δημοσία Ἐκπαίδευσις πολλοὺς ἄνδρας ἄξιους νὰ διδάξωσι τὴν νεολαίαν μας πᾶν εἶδος μαθήσεως φιλολογικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς»⁴.

Πράγματι, ἡ Γραμματεία ἀμέσως μετὰ, καὶ γιὰ ἄρκετὸ διάστημα, προσπάθησε νὰ ὑλοποιήσῃ τὸ σχέδιο τῆς ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ ἀντιμετώπιζε σοβαρὰς δυσκολίες ποὺ ὀφείλονταν σὲ ἐγγενεῖς ἀδυναμίες τοῦ ἴδιου τοῦ σχεδίου, ἀλλὰ καὶ σὲ ἐλλείψεις τόσο χρηματικῶν πόρων ὅσο καὶ ἐκπαιδευτικοῦ προσωπικοῦ. Τοῦτο ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μάουρερ γράφοντας σχετικῶς:

«Διὰ νὰ ἐρευνήσωμεν καὶ μελετήσωμεν τὰ σκοπιμώτερα μέσα πρὸς βελτίωσιν τῆς εἰς πολὺ χαμηλὸν ἐπίπεδον εὐρισκομένης ἐκπαιδεύσεως, εἵχαμεν συγκροτήσῃ, ἥδη ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1833, μίαν ἐπιτροπὴν καὶ τῆς ὑπεδείξαμεν ρητῶς τὰ διάφορα σχολεῖα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔδει νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν της, δηλ. δημοτικὰ σχολεῖα, ἑλληνικὰ σχολεῖα, γυμνάσια καὶ ἐν Πανεπιστήμιον. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη συνδισκέφθη ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως τῶν συσκέψεων της ἦτο ἐλάχιστα χρησιμοποίησιμον»⁵.

Πάντως ἡ Γραμματεία συνέχιζε τὶς προσπάθειές της γιὰ τὴ δημιουργία ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ἐξεύρεση διδακτικοῦ προσωπικοῦ τόσο στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας ὅσο καὶ στὸν ἔξω Ἑλληνισμό. Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ὁ Μάουρερ σημειώνει τὰ ἐξῆς διαφωτιστικά:

3. Γιὰ τὴν ἐπιτροπὴ καὶ τὸ σχέδιό της ἔχω καταθέσει στὸ Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο Ἑλληνικῆς Νεολαίας τῆς Γενικῆς Γραμματείας Νέας Γενιᾶς σχετικὴ μελέτη.

4. Ὁ.π. [ὑποσημ. 3].

5. Γκ. Λ. Φὸν Μάουρερ, *Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς* (μετ. Χ. Πράτσια), τ. Β', Ἀθήνα 1943, 161-162· πβ. καὶ νεότερη μετάφραση Ὀλγας Ρομπάκη, Ἀθήνα 1976, 524-525. Γιὰ τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργο τοῦ Μάουρερ βλ. τὴ μνημονεύμενη στὴν ὑποσημ. 1 μελέτη τοῦ Ν. Πανταζόπουλου, καθὼς καὶ τὸ κεφ. 3 τῆς ἱστορικῆς καὶ φιλολογικῆς μελέτης τοῦ Κ. Θ. Δημαρᾶ *Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Μαΐου 1837*, <Σειρὰ Ἱστορίας τοῦ Πανεπιστημίου: 1>, Ἀθήνα 1987, 19-25.

«Ἀφ' οὗ εἶχε μπῆ σὲ δρόμο ἢ μόρφωσις τῶν δημοδιδασκάλων καὶ ἡ σύγχρονος μὲ αὐτὴν ἴδρυσις δημοτικοῦ σχολείου, ἐπελήφθημεν καὶ τῆς ὀριστικῆς ὁργανώσεως τῆς Ἀνωτέρας Ἐκπαιδεύσεως. [...]

Καθ' ὃν χρόνον ὁ τότε Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως κ. Κωνστ. Σχινᾶς, καθὼς καὶ ἄλλοι, ἐζήτουν —τῇ ἰδιωτικῇ ὑποδείξει μου— πληροφορίας, εἰς τε τὴν ἡμεδαπὴν καὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, περὶ καταλλήλων πρὸς τοῦτο προσώπων, τὰ ὁποῖα θὰ εἶχαν ἐνδεχομένως τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις καὶ τὴν διάθεσιν ν' ἀναλάβουν καθηγεσίαν ἐν Ἑλλάδι, ἐγὼ ὁ ἴδιος ἡτοίμαζα τὰ ἀπαιτούμενα σχέδια διαταγμάτων. [...]

Τὰ σχέδια τῶν διαταγμάτων ἦσαν κατὰ μέγα μέρος ἔτοιμα. Ὁ Ἀσώπιος ἀπὸ τὴν Κέρκυραν, ὁ Κούμας ἀπὸ τὸ Τριέστι καὶ ἄλλοι, μὲ μίαν λέξιν ὅλοι οἱ φημιζόμενοι εἰς τὰ γράμματα Ἑλλήνες ἤθελαν νὰ ἔλθουν»⁶.

Ἀπὸ τὸ παράθεμα αὐτὸ σημειώνουμε πρὸς τὸ παρὸν τὴν πληροφορία τοῦ Μάουρερ γιὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Κούμα νὰ ἔλθει στὴν Ἑλλάδα. Ποιὲς ὅμως ἦταν οἱ προθέσεις τοῦ Κούμα;

Ἀπὸ τὸ 1804 ποὺ ὁ Κούμας ἀναχώρησε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὡς τὸ 1830 —ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖο γιὰ πρώτη φορά, ὅπως θὰ δοῦμε ἀμέσως παρακάτω, ἐντοπίζεται ἔνδειξη πιθανῆς ἐπιστροφῆς του στὴν Ἑλλάδα—, ὁ Κούμας ζεῖ καὶ κινεῖται καὶ δημιουργεῖ ἀνάμεσα σὲ Σμύρνη καὶ Εὐρώπη, ἐνῶ ταυτόχρονα οἰκογενειακὰ προβλήματα καὶ λόγοι ὑγείας τὸν ἀπασχολοῦν συνεχῶς⁷.

Τὰ στοιχεῖα ποὺ ὑπάρχουν ὡς πρὸς τὶς προθέσεις τοῦ Κούμα γιὰ πιθανὴ καθόδὸ του ἢ ὅχι στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ γενικότερα γιὰ τὶς μελλοντικές του κινήσεις προέρχονται ἀπὸ κείμενα τοῦ ἴδιου, τὰ ὁποῖα χρονολογικὰ εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

1. Σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν φίλο του καὶ γνωστὸ φιλέλληνα καὶ φιλόλογο Φρειδερίκο Τίρς (μὲ τὸ ἐξελληνισμένο ὄνομα Εἰρηναῖος Θείρσιος)⁸ τῆς 20 Ἰου-

6. Γκ. Α. Φὸν Μάουρερ, ὁ.π. [ὑποσημ. 5], 179-180 καὶ 539 ἀντίστοιχα. Σχετικὰ μὲ τὰ ἀναφερόμενα στὸ παράθεμα γιὰ τὴ μόρφωση τῶν δημοδιδασκάλων, σημειώνω ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν ἰδρυτικὸ νόμο περὶ δημοτικῶν σχολείων τῆς 6/18 Φεβρουαρίου 1834 (ΕτΚ, ἀρ. 11/13 Μαρτίου 1834).

7. Σημειώνω περιληπτικὰ τὶς κινήσεις τοῦ Κούμα: 1804-1809 Βιέννη· 1809-1817 Σμύρνη (μὲ διάλειμμα, τὸ 1814, στὴν Κωνσταντινούπολη)· 1817-1819 Βιέννη-Γερμανία· 1820 Σμύρνη· 1821 Τεργέστη καὶ στὴ συνέχεια παραμονὴ στὴ Βιέννη.

8. Ὁ Friedrich Wilhelm Thiersch (1784-1860) σπούδασε φιλολογία καὶ θεολογία στὰ Πανεπιστήμια Λειψίας καὶ Γοττίνγης. Χρημάτισε καθηγητὴς λυκείου (1811), καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου (1826) καὶ ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο στὰ ἐκπαιδευτικὰ πράγματα τῆς Βαυαρίας (πρόγραμμα τοῦ 1829). Ἐνθουσιώδης φιλέλληνας βοήθησε ποικιλότροπα τὸν ἀγῶνα τοῦ '21. Τὸ 1831-1832 ἦλθε ὁ ἴδιος στὴν Ἑλλάδα καὶ μεσολάβησε στὶς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων συγχρούσεις.

νίου 1830, με τὴν ὁποία τοῦ ζητοῦσε νὰ μεσολαβήσει στὸν Βαυαρὸ βασιλιᾶ Λουδοβίκο —πατέρα τοῦ μετέπειτα βασιλιᾶ τῶν Ἑλλήνων Ὁθωνα— γιὰ νὰ τοῦ προσφέρει χρηματικὴ βοήθεια γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν χρεῶν τοῦ ἀπὸ τὴν ἔκδοση τῶν *Ἱστοριῶν* του, ὁ Κούμας κάνει τὴν πρώτη του νύξη γιὰ πιθανὴν καθοδὸ τοῦ στὴν Ἑλλάδα γράφοντας:

«Ἀβίωτος ἔσεται μοι ὁ βίος ἀποτυχόντι τῆς εὐποιᾶς ταύτης. Πένης, κατὰχρεως, πρεσβύτης, ὀδυνηροῖς προσπαλαίων πάθεσι, τίς γένωμαι ἐν τῇ Ἑλλάδι χρῆζούση δικαίως ἀνδρῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐργατικῶν; Ἄλλ' ἦν ἄχρεως ἀπέλθω διὰ τῆς βασιλικῆς εὐμενείας, ἐλπίς ἰλαρὰ με παραμυθεῖται τὸν βίον τελευτῆσαι ἡσύχως ἐν ὀλιγαρκείᾳ ζῶντι καὶ τοῖς ἐμοῖς ἐκ τῶν ἐνόντων βοηθοῦντι καὶ ἐξυμνοῦντι τὸν εὐῦμνον βασιλέα»⁹.

2. Δύο χρόνια ἀργότερα, στὶς 9 Ἰουνίου 1832, σὲ νέα ἐπιστολὴ τοῦ Κούμα πρὸς τὸν Φρ. Τίρε φαίνεται ἡ κατάσταση ἀναποφασιστικότητος στὴν ὁποία βρίσκεται μπροστὰ στὶς δύο προοπτικὲς ποὺ τοῦ διανοίγονται: νὰ ἐπιστρέψει στὴ Σμύρνη, ὅπου τὸν καλοῦν οἱ Σμυρναῖοι οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἀνασυστήσουν τὸ Φιλολογικὸ Γυμνάσιο, ἢ νὰ κατέλθῃ στὴν Ἑλλάδα. Ἴδου τὸ σχετικὸ ἀπόσπασμα τῆς ἐπιστολῆς:

«Ἐγὼ δὲ περὶ τὴν εἰκοστὴν Ἰουλίου ἐπιστρέφω εἰς Τεργέστην πρὸς τοὺς οἰκείους μου, ἐκεῖθεν δὲ οὐδ' ἐγὼ ἡξεύρω βεβαίως ἀκόμη ποῖαν ὁδὸν νὰ τραπῶ. Οἱ Σμυρναῖοι μὲ καλοῦσιν εἰς τὸ σχολεῖον των μὲ ὠφελίμους συνθήκας. Ἀλλὰ νὰ κατοικήσω πάλιν τουρκοδιοίκητον χώραν; Μὲ φαίνεται βαρὺ. Νὰ ἔλθω ἀλήτης εἰς τὴν Ἑλλάδα; Οὐδ' εἰς τὸ γῆρας μου ἀρμόζει, οὐδὲ τὴν χρεῖαν ἐμοῦ ἔχουσιν συγγενεῖάν μου ὠφελεῖν»¹⁰.

3. Σὲ ἐπιστολὴ-ἀπάντηση πρὸς τοὺς Σμυρναῖους ἐπιτρόπους ποὺ τὸν προσκαλοῦσαν νὰ ἔλθῃ πάλι στὴ Σμύρνη καὶ νὰ ξανασυστήσῃ τὸ «αἰοίδιον Γυμνάσιον» —ἡ ὁποία γράφτηκε λίγες μόνο ἡμέρες μετὰ τὴν ἀμέσως παραπάνω (18 Ἰουνίου 1832)— ὁ Κούμας φαίνεται ὅτι προτιμᾷ νὰ μεταβεῖ στὴ Σμύρνη —ἔστω καὶ ὅχι ἀμέσως λόγῳ τῆς πάσχουσας υἱείας του—, παρὰ νὰ κατέλθῃ στὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴ αὕτὴ ταλανίζεται ἀπὸ ἐμφύλιες συγκρούσεις καὶ διανύει περίοδο ἀναρχίας:

«Τούτων οὕτως ἐχόντων, φιλομαθεῖς Ἐπίτροποι, ἐκλαμβάνω τὴν προσκαλοῦσαν με φωνὴν σας φωνὴν τῆς πατρίδος, πρὸς τὴν ὁποίαν νὰ ἀντιτείνω οὔτε δίκαιον, οὔτε ὄσιον

Τὸ 1833 ἐξέδωσε στὴ Λειψία τὸ δίτομο ἔργο *L'État actuel de la Grèce et des moyens d'arriver à sa restauration*, τὸ ὁποῖο, σὲ μετάφραση Α. Σπήλιου, κυκλοφόρησε στὴν Ἑλλάδα τὸ 1972 με τὸν τίτλο *Ἡ Ἑλλάδα τοῦ Καποδίστρια. Ἡ παρούσα κατάσταση τῆς Ἑλλάδος (1828-1833) καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ ἀνοικοδόμησή της*. Στὸ ἔργο τοῦ αὐτοῦ (ἐλληνικὴ ἔκδοση, τ. 2, 130) ἀναφέρει τὸν Κούμα ὡς καθηγητὴ ἱστορίας σὲ μελλοντικὸ κολλέγιο, εἶδος ἀνώτερου σχολείου ἐνταγμένου σὲ ἓνα γενικότερο ἐκπαιδευτικὸ σύστημα ποὺ θεωρεῖ κατάλληλο γιὰ τὴν Ἑλλάδα (107-143).

9. Π. Κ. Ἐνεπεκίδης, *Κοραῖς - Κούμας - Κάλβος*, Ἀθήνα 1967, 100 (ὑπογραμμίζω ἐγώ).

10. Ὁ.π. [ὑπόσημ. 9], 102.

εἶναι· ἐὰν θέλῃ ὁ Θεός, ὑπουργῶ πάλιν τὸ ἀγαπητόν μου γένος αὐτόθεν, ἐπειδὴ πολλὰι περιστάσεις, καὶ ἡ πρόθυμος θέλησίς σας μὲ παριστάνει τοῦτο ὠφελιμώτερον παρὰ τὴν ἐν κλυδωνιζομένῃ Ἑλλάδι ὑπουργίαν μου. Ἀλλὰ ταχέως νὰ σᾶς ἀπολαύσω μ' ἐμποδίζουσι ὄχι μόνον τὰ μεταξὺ σκιόεντα ὄρη, καὶ ἡ ἡχήεσα θάλασσα, ἀλλὰ καὶ ἡ πάσχουσα ὑγεία μου»¹¹.

4. Ἐνα χρόνο ἀργότερα ὁ Κούμας βρίσκεται στὴ Βιέννη, ὅπου τυπώνει τὴ *Γραμματικὴ διὰ σχολεῖα*¹² ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀκόμα ξεκαθαρίσει τίς διαθέσεις του, ὅπως φαίνεται ἀπὸ ἄλλη ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Φρ. Τίρς τῆς 8 Μαΐου 1833:

«Ἐως τέλη Ἰουνίου ἐκτυπῶται ὅλη [ἡ Γραμματικὴ] καὶ ἐγὼ μεταβαίνω εὐθὺς τότε εἰς Τεργέστην κ' ἐκεῖθεν νὰ πράξω κατὰ τὰς περιστάσεις»¹³.

Ἡ ἀόριστη αὐτὴ ὁμως θέση τοῦ Κούμα περὶ τοῦ πρακτέου ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ σταθερὴ γνώμη ποὺ διατυπώνει ὁ ἴδιος τὸν Ἰούλιο 1833 στὰ «Προλεγόμενα» τῆς *Γραμματικῆς*¹⁴ του, ὅτι ἐφόσον τὸ ἐπιτρέψουν οἱ οἰκογενειακές του συνθήκες, προτιμᾷ νὰ πάει στὴ Σμύρνη καὶ ὄχι στὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία —κατὰ τὴ μετριοφρονῆ διατύπωσή του— «ἐμοῦ πολλοὺς ἔχει ἀρβρόνας». Τὸ σχετικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ «Προλεγόμενα» εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

«Οἱ Σμυρναῖοι οἵτινες δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ σώζωσιν εἰς ἐμὲ τὴν ἐπὶ τῆς ἐκεῖ ὀκταετοῦς σχολαρχίας μου ἀγάπην των, μ' ὅλα ὅτι ἔχουσι διδάσκαλον ἀξιόλογον, Ἀβράμιον τὸν Καίσαρέα, ἐπροσκάλεσαν πάλιν καὶ ἐμὲ εἰς τὸ σχολεῖον των μὲ φωνὴν τέκνων πρὸς πατέρα, ἥτις τόσον κατένυξε τὴν καρδίαν μου, ὥστ' εὐθὺς ἤθελα θαλασσοπορίσειν ἐκεῖσε, ἐὰν δὲν μ' ἐκράτει κλινὴρ ἢ προειρημένη ἀρρωστία. Μένων σταθερὸς εἰς ταύτην τὴν γνώμην μου, ἐὰν συμβιβασθῇ μὲ τὰς οἰκιακάς μου περιστάσεις δὲν ἀποφεύγω δι' ἄλλο τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, εἰμὴ διότι βλέπω μὲ χαρὰν μου ἀνέκφραστον ὅτι ἐμοῦ πολλὸς ἔχει ἀρβρόνας»¹⁵.

Συνοψίζοντας ὅσα ἐκτέθηκαν παραπάνω σχετικὰ μὲ τίς προθέσεις τοῦ Κούμα παρατηροῦμε ὅτι: α') Ἐνῶ ἡ πρώτη νύξη γιὰ κάθοδό του στὴν Ἑλλάδα

11. Νίκος Α. Βέης, «Ἐπιστολαὶ Κωνσταντίνου Κούμα καὶ Ἀδαμαντίου Κοραΐ σχετικαὶ πρὸς τὴν Σμύρνην», *Μικρασιατικὰ Χρονικά*, τ. 2 (1939), 3-37 (τὸ παράθεμα στὴ σ. 6). Γιὰ τὸ θέμα τῆς μετάβασης τοῦ Κούμα στὴ Σμύρνη βλ. καὶ τίς ὑπ' ἀριθ. 1445, 1449, 1458 ἐπιστολὰς τοῦ Κοραΐ (ΟΜΕΔ, *Ἀδαμάντιος Κοραΐς: Ἀλληλογραφία*, τ. 6 (1827-1833), Ἀθήνα 1984, 269, 276, 297 ἀντίστοιχα), ὁ ὁποῖος ἐπιδοκιμάζοντας τὴν ἀπόφαση τοῦ Κούμα γράφει στὴν ἐπιστ. 1458 «τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο» ἀποφασίσας νὰ υπάγῃ εἰς Σμύρνην [...]. Βλ. καὶ Νίκος Α. Βέης, ὁ.π.

12. Βλ. ὑπόσημ. 14.

13. Π. Κ. Ἐνεπεκίδης, ὁ.π. [ὑπόσημ. 9], 103.

14. *Γραμματικὴ διὰ σχολεῖα*, ὑπὸ Κ. Μ. Κούμα. Ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας. Ἐκ τῆς τυπογραφίας Αἰκούλου. αὐλγ' (Γκίνης-Μέξας, Α', 2261).

15. «Προλεγόμενα πρὸς Ἑλένην Κ. Κατακοζηνήν», ὁ.π. [ὑπόσημ. 14], κα' -κβ'. Ἡ ἀρρωστία ἀπὸ τὴν ὁποία ὑπέφερε ὁ Κούμας ἦταν, σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα γράφει ὁ ἴδιος (σ. κα'), ἡ «έρυγη» (ἀρέφιμον). Γιὰ τὴν μετάβαση τοῦ Κούμα στὴ Σμύρνη βλ. καὶ Νίκος Α. Βέης, «Συμβολὴ εἰς τὰ σχολικὰ πράγματα τῆς Σμύρνης», *Μικρασιατικὰ Χρονικά*, τ. 1 (1938), 206-207.

γίνεται τὸ 1830, μετὰ δύο χρόνια σιωπῆς καὶ ἴσως ἀναμονῆς ὡς πρὸς τὶς μελλοντικὲς ἐξελίξεις, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόσκληση φαίνεται νὰ προτιμᾷ τὴν ἐπάνοδό του στὴ Σμύρνη· β') Τὸν ἐπόμενο χρόνο (1833), ὕστερα ἀπὸ κάποια ἀμφιταλάντευση, καταλήγει νὰ προτιμήσῃ τὴν ἐπανεγκατάστασίν του στὴ Σμύρνη, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Ἀπὸ τὰ παρατεθέντα κείμενα φαίνεται ὅτι ὁ Κούμας —τουλάχιστον ὡς τὸν Ἰούλιο 1833— σταθμίζοντας τὶς συνθῆκες ἔκρινε καταλλήλοτερο τὸ κλίμα τῆς Σμύρνης, ἀφοῦ θετικὰ συνέβαλαν στὴ δημιουργία του ἡ πρόσκληση τῶν Σμυρναίων, οἱ εὐνοϊκοὶ ὅροι τῆς ἐκεῖ ἐπαναδραστηριοποίησής του ἀλλὰ καὶ ἡ προηγούμενη ἐπιτυχὴς ὀκταετὴς «σχολαρχία» του· ἀντίθετα τὴν προοπτικὴ καθόδου του στὴν Ἑλλάδα τὴ θεωροῦσε πρὸς τὸ παρὸν θολή, ἀφοῦ δὲν ἦταν βέβαιος κάτω ἀπὸ ποιὲς συνθῆκες καὶ ὅρους θὰ μπορούσε νὰ ἐργαστεῖ. Παρὰ ταῦτα ὁ Κούμας δὲν παίρνει ἀκόμη καμιά ὀριστικὴ ἀπόφαση.

Καὶ ἐνῶ αὐτὲς ἦταν οἱ προθέσεις τοῦ Κούμα, ἃς παρακολουθήσουμε στὴ συνέχεια τὶς σκέψεις καὶ ἐνέργειες τοῦ ἐπίσημου ἑλληνικοῦ κράτους πρὸς τὸν ἀφοροῦν, καθὼς καὶ τὶς ἀντιδράσεις τοῦ ἴδιου τοῦ Κούμα:

1. Στις 6 Μαΐου 1834 ὁ Γραμματέας ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως Κωνσταντῖνος Δ. Σχινᾶς ἀπευθύνει ἐπίσημη ἔγγραφη πρόσκληση στὸν Κούμα νὰ ἔλθῃ στὴν Ἑλλάδα¹⁶. Μὲ τὸ κείμενο αὐτὸ προσκαλεῖται ὁ Κούμας νὰ ἔλθῃ στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ συμβάλῃ στὴν «διὰ τῆς παιδείας ἐπάνοδον πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην εὐκλειαν», προσφωνεῖται καὶ χαρακτηριστικῶς μετὰ τὴν ὑψηλόφρονη φράση «σοφῶν ἄριστε, συνίστωρ μὲν τῶν συγκροτούμενων ἤδη ἐπ' ἀγαθαῖς ταῖς ἐλπίσι φροντιστηρίων, κοσμήτωρ δὲ καὶ συνέριθος γενησόμενος διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων», καὶ τοῦ δίνεται ὑπόσχεση γιὰ ἀπόλαυση «ἐκείνων ἐν καιρῷ ἡδὴ τῆς ἡλικίας, ὅσα πόνοις ἀτρώτοις ἡμῖν τε καὶ τοῖς ἐπιγενησομένοις προεμνηστεύσω».

Ἀπὸ τὴ μελέτη τοῦ κειμένου αὐτοῦ τεκμαίρονται: α') ἡ γνώμη τοῦ ἐπίσημου κράτους γιὰ τὴν προσωπικότητα καὶ τὶς ικανότητες τοῦ Κούμα, β') ἡ συμφωνία του μὲ τὴν ἀναφερόμενη παραπάνω γνώμη τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ 1833, γ') τὸ ἰδεολογικὸ στίγμα πρὸς τὸ δημιουργούμενο ἐκπαιδευτικὸ σύστημα, ἀλλὰ δ') καὶ ἡ ἀόριστη περιγραφὴ τῶν μελλοντικῶν καθηκόντων πρὸς τὰ ἐπιτελοῦσε ὁ Κούμας στὴν Ἑλλάδα.

2. Στὴν ἐπίσημη αὐτὴ πρόσκληση —πρὸς τοῦ διαβιβάστηκε μέσω τῆς Γραμματείας ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ διαβιβαστικὸ ἔγγραφο¹⁷— ἀπάντησε ἰδιοχειρῶς ὁ Κούμας μὲ ἐπιστολὴ του στὸν Κ. Δ. Σχινᾶ,

16. Βλ. ἔγγραφο 1, ἐδῶ στὸ τέλος.

17. Δημοσιεύεται ἐδῶ, στὰ σχόλια τοῦ ἐγγράφου 1.

ἀκριβῶς μετὰ ἓνα μήνα (16/28 Μαΐου 1834)¹⁸. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἐπιστολῆς του — γραμμένης στὸ ἴδιο μὲ τῆς πρόσκλησης ὕφος — ὁ Κούμας ἐκφράζει τὴν ἀγαλλίασή του γιὰ τὶς εὐνοϊκὲς συνθῆκες ποὺ διαμορφώνονται τώρα στὴν Ἑλλάδα, καὶ στὴ συνέχεια ἀνταποδίδει τοὺς φιλόφρονες λόγους ποὺ τοῦ ἀπηύθυνε ὁ Σχινᾶς ἐπιβεβαιώνοντας τὴ σταθερότητα τῆς πατρικῆς φιλίας. Ὡς πρὸς τὴν τιμητικὴ πρόσκληση, ἡ θέση τοῦ Κούμα εἶναι ἡ ἀκόλουθη: Ζητεῖ νὰ τοῦ προσδιοριστεῖ ποιά συγκεκριμένα καθήκοντα θὰ ἐπιτελέσει κατὰ τὴν ἀφιξή του στὴν Ἑλλάδα, ὥστε νὰ κρίνει ἂν μπορεῖ ν' ἀνταποκριθεῖ σ' αὐτά, καὶ μέσα σὲ κατάλληλες συνθῆκες — τέτοιες ποὺ νὰ μὴν τὸν κάνουν μάταια νὰ ἐπιθυμεῖ τὴν κατάσταση στὴν ὁποία βρίσκεται τώρα — νὰ ἀφοσιωθεῖ τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ του «πατρίδι καὶ τῷ κλεινῷ βασιλεῖ».

Ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῆς ἀπαντητικῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς του συμπεραίνουμε ὅτι ὁ Κούμας τελικῶς εἶχε τὴν πρόθεση νὰ ἔλθει στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ ἤθελε νὰ γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων τὸν τομέα τῆς μελλοντικῆς του δραστηριότητος, ὥστε νὰ αἰσθάνεται ἀσφαλῆς πὼς θὰ μπορούσε νὰ ἀνταποκριθεῖ σ' αὐτὸν — καὶ μετὰ νὰ ἀποφασίσει ὀριστικῶς. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀπάντηση τοῦ Κούμα, ὁ ὁποῖος εἶναι πλέον 57 ἐτῶν, ἀνατρέπει καὶ τὴν προηγούμενη γνώμη του γιὰ τὴ Σμύρνη, ἀφοῦ ἔχουν πλέον περάσει σχεδὸν δύο χρόνια ἀπὸ τὴν πρόσκληση τῶν Συμυρναίων. Ἐπομένως ἡ πιθανότητα καθόδου του ἢ ὄχι στὴν Ἑλλάδα ἐξαρτᾶτο ἀπὸ τὴν ἐπόμενη κίνηση τῆς Γραμματείας.

Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖο αὐτὸ σημεῖο, εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι στὸ ἴδιο τὸ αὐτόγραφο τῆς ἀπαντητικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κούμα ἔχει σημειωθεῖ μὲ μολύβι, «διὰ χειρὸς» τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβούλου Σκαρλάτου Δ. Βυζαντίου, ἡ παρακάτω παρατήρηση:

«ἢ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἰδιαιτέρως ὁ Κύριος Γραμματεὺς ὅτι θέλει ἔχει τὴν καλλιτέραν τῶν πρώτων διδασκαλικῶν θέσεων (διότι, καθὼς πληροφοροῦμαι, ἐμπορεῖται τὸ πρᾶγμα), ἢ νὰ μείνῃ μέχρις ὅτου διορισθῇ καὶ τοῦ σταλῇ τὸ δίπλωμά του καὶ τότε, ἂν θέλῃ ἄς δεχθῇ ἢ ἄς ἀρνηθῇ».

Ἡ γνώμη-εἰσήγηση αὐτὴ τοῦ Σκ. Βυζαντίου, — ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἄκομψο καὶ γραφειοκρατικῆς νοοτροπίας ὕφος μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι γραμμένη —, πιστεύω ὅτι διαγράφει ὀρθῶς τὰ ἐπόμενα ἐπίσημα βήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ προέκυπτε καὶ ἡ τελικὴ ἀπόφαση τοῦ Κούμα. Ὅμως τέτοια βήματα δὲν ἀκολούθησαν, καὶ θὰ παραμείνει τελικῶς ἀδιευκρίνιστη ἡ ἐξέλιξη τῆς πρόσκλησης τοῦ Κούμα¹⁹. Πάντως ὡς τὸ τέλος τοῦ 1835 τὸ ὄνομα τοῦ Κούμα ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπασχολεῖ τὴ Γραμματεία, ὅπως θὰ δοῦμε ἀμέσως παρακάτω.

18. Βλ. ἔγγραφο 2, ἐδῶ στὸ τέλος.

19. Τὰ ἐπόμενα καὶ τελικὰ βήματα τοῦ Κούμα μᾶς τὰ περιγράφει ὁ Α. Γούδας (*Βίοι Παράλληλοι*, τ. 2, Ἀθήνα 1870, 283) ὡς ἑξῆς: «Κατὰ δὲ τὸ ἀκόλουθον ἔτος [1835], προσκληθεὶς, μετέβη εἰς Τεργέστην, ὡς διευθυντὴς καὶ σχολάρχης τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς σχολῆς, ἐνδὸς μαῶλλον εἰς τὴν

Στις ἐπανελημμένες ὁχλήσεις τῆς Ἀντιβασιλείας γιὰ ἐπίσπευση τῶν διαδικασιῶν τῶν σχετικῶν μὲ τὴν ὀργάνωση τῆς ἀνωτέρας Ἐκπαιδεύσεως, ἡ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεία (Γραμματέας ἀκόμη ὁ Κ. Δ. Σχινᾶς)²⁰ στίς 23 Ἰουλίου/4 Αὐγούστου 1834 ὑποβάλλει στὴν Ἀντιβασιλεία ἔκθεση «περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν σχολείων καὶ τοῦ προσωπικοῦ των», στὴν ὁποία καὶ εἰδικότερα ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦ προσωπικοῦ σημειώνει:

«Ὅσον δὲ διὰ τὸν κατάλογον τοῦ προσωπικοῦ τῶν διδασκάλων, δὲν τολμῶ ἀκόμη νὰ διαβεβαιώσω τὴν Ὑ.Μ. ὅτι κατῴρθωσα νὰ γνωρίσω τὴν ικανότητα ὅλων ἀνεξαιρέτως ὅσοι ἐπαγγέλλονται τὸ ἔργον τοῦτο, τῶν μὲν ἀποδημούντων, τῶν δὲ ἐνδημούντων μὲν, ἀλλὰ μήπω ἐμφανισθέντων εἰς ἐξέτασιν. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα τὸ ἔργον μου κατὰ τοῦτο εἶνε ἄρκετὰ προχωρημένον, ὥστε ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν νὰ δυνηθῶ νὰ καθυποβάλω ὑπ' ὄψιν τῆς Ὑ.Μ. κατάλογον, ὅσον ἐνδέχεται ἐντελέστερον, τῶν διδασκάλων [...]»²¹.

Καὶ πράγματι, δύο ἡμέρες ἀργότερα, στίς 25 Ἰουλίου/6 Αὐγούστου 1834, ἡ Γραμματεία μὲ ἔκθεσή της πρὸς τὴν Ἀντιβασιλεία ὑποβάλλει τὸν κατάλογο ὀνομάτων τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ γιὰ τὰ διάφορα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα ποὺ θὰ συστήνονταν (Ἑλληνικὰ σχολεῖα, Γυμνάσια, Πανδιδασκῆριο = Πανεπιστήμιο). Στὴν ἔκθεση μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει:

«Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς [τοὺς διδασκάλους], οἱ πιὸ ικανοί, ζοῦν στὸ ἐξωτερικόν, οἱ ὅποιοι μὲ τὸν διορισμὸ τους θὰ πρέπει νὰ κληθοῦν νὰ ἔλθουν στὴν Ἑλλάδα, πράγμα ποὺ αὐτοὶ δὲν θὰ ἀποφασίσουν νὰ κάνουν, ἂν δὲν τοὺς κοινοποιηθεῖ νωρίτερα ἡ θέση ποὺ θὰ ἔλθουν νὰ καταλάβουν, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ μισθὸς ποὺ θὰ παίρνουν»²².

Μεταξὺ τῶν ὀνομάτων ποὺ προτείνει γιὰ τὸ τμήμα τῆς φιλοσοφίας, φιλο-

παράκλησιν τῆς θυγατρὸς του, κατοικούσης ἐν Τεργέστη καὶ ἐπιθυμούσης νὰ ἔχῃ αὐτὸν πλησίον, χάριν τῶν διδασκαλίας χρῆζόντων τέκνων αὐτῆς, καὶ σκοπεύων νὰ μεταβῇ ἀκολούθως εἰς Ἑλλάδα. Ἄλλ' ἐν τῇ πόλει αὕτη ἐμελλε νὰ κλείσῃ τὸ στάδιον τοῦ διασήμεου τούτου ἀνδρός. Ἡ φθοροποιὰ χολέρα ἀφῆρπασεν αὐτὸν τῇ 1 Μαΐου 1836.»

20. Γραμματεῖς ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως — ἀπὸ τὴν ἀφίξη τοῦ Ὁθωνα καὶ γιὰ τὴν περίοδο ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ ἐδῶ — χρημάτισαν οἱ: Ἰάκωβος Ρίζος (30 Ἀπριλίου 1832, διορισμένος ἀπὸ τὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ, - 3 Ἀπριλίου 1833)· Σπυρίδων Τρικούπης (3 Ἀπριλίου 1833-12 Ὀκτωβρίου 1833)· Κωνσταντῖνος Δ. Σχινᾶς (12 Ὀκτωβρίου 1833-8 Αὐγούστου 1834)· Ἰάκωβος Ρίζος (8 Αὐγούστου 1834-12 Ἀπριλίου 1837).

21. Βλ. στὸ ὑπὸ ταξινόμηση Ἀρχεῖο τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας: θ.34, φ. 4, ἔγγραφο 6β, ἀρ. πρωτ. 4589/1512/23 Ἰουλίου/4 Αὐγούστου 1834· τὸ ἴδιο ἔγγραφο στὰ γερμανικὰ βλ. ΓΑΚ, Ὁθωνικὸ Ἀρχεῖο: Σειρὰ 11L Παιδείας, φ. 1.

22. Ὁ.π. [ὑποσημ. 21], ἔγγραφο 7, ἀρ. πρωτ. 4589/1526/25 Ἰουλίου/6 Αὐγούστου 1834 (τὸ κείμενο τῆς ἔκθεσης γερμανικά, ὁ κατάλογος ἐλληνικά)· τὸ ἴδιο ἔγγραφο βλ. ΓΑΚ, Ὁθωνικὸ Ἀρχεῖο: Σειρὰ 11L Παιδείας, φ. 5 (ὅπου ὁ κατάλογος στὰ γαλλικά).

λογίας καὶ ἱστορίας τῆς Γ^{ης} Σχολῆς ἀναφέρει πρῶτον τὸν Κούμα ὡς ἐξῆς: «Κωνσταντῖνος Κούμας (Θεσσαλός, ὑπὲρ τοὺς 60 χρόνους, διδάσκει εἰς Τεργέστην)»²³. Ἀξίζει ἐδῶ νὰ σημειωθεῖ ὅτι σὲ ἕναν πρόχειρο κατάλογο —προφανῶς πρὶν ἀπὸ τὴ σύνταξη τοῦ ὑποβληθέντος— προτείνεται νὰ διαιρεθοῦν οἱ συμπεριλαμβανόμενοι σ' αὐτὸν σὲ τέσσερις τάξεις, στὴν πρώτη τῶν ὁποίων ἀναφέρονται κατὰ σειρά τὰ ὀνόματα τῶν Κούμα, Ἀσωπίου, Βάμβα, Γενναδίου, Φαρμακίδου κτλ.²⁴

Ἀλλὰ γιὰ τὸ ἴδιο θέμα τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ ἐπανερχεται ἡ Γραμματεία σὲ νέα ἐκθεσὴ τῆς τῆς 11/23 Σεπτεμβρίου 1834, ἡ ὁποία συνόδευε τὸ γενικὸ σχέδιο ὀργανισμοῦ τῶν ἀνωτέρων σχολείων ποὺ εἶχε συντάξει. Συγκριμένα στὴν ἐκθεση ἀναφέρεται:

«Ἡ Ὑ.Μ. θὰ δεῖ νὰ συμπεριλαμβάνεται ἐδῶ ὑπὸ τὸ στ. C τὸ σχέδιο τοῦ διατάγματος γιὰ τὸ διορισμὸ τῶν διδασκάλων τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ τῶν καθηγητῶν τῶν Γυμνασίων καὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς τελευταίους εἶναι ἄτομα ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει φήμη τόσο γιὰ τὴ βαθιὰ τους μόρφωση ὅσο καὶ γιὰ τὰ συγγράμματά τους. Ἐγκατεστημένοι ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια στὶς μεγάλες πόλεις τῆς Εὐρώπης ποὺ ἔχαιραν ἰδιαίτερης ἐκτιμῆσεως, στὴν πλειοψηφία τους ἡλικιωμένοι καὶ φτωχοί, θὰ εἶναι δύσκολο γι' αὐτοὺς νὰ ἀποκοποῦν ἀπὸ τίς συνήθειές τους καὶ νὰ πραγματοποιήσουν ἕνα ταξίδι μακρὸ καὶ ἐπίπονο γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχοντας πρωτοστατήσῃ κατὰ τὴν περίοδο τῆς δουλείας στὴν ἐκπαίδευση τοῦ ἔθνους, καὶ δώσει ἀπὸ μακριὰ τὴν ὠθησὴ σ' αὐτὸ τὸ κίνημα ποὺ ἀνέθρεψε τὴν Ἐπανάσταση, ὄντας ἐξάλλου οἱ μόνοι ποὺ μποροῦν νὰ διεκδικήσουν τὸν τίτλο τοῦ ἐπιστήμονα, πιστεύω πῶς θὰ κερδίσουν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς δοξασμένης διοίκησης τῆς Ὑ.Μ., ἔτσι ὥστε νὰ γίνῃ ὅποιαδήποτε θυσία γιὰ τὴν προσέλκυσή τους στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν τοποθέτησή τους ἐπικεφαλῆς τῆς ἐπιστημονικῆς ἀναγεννήσεως. Εὐελπιστῶ ὅτι αὐτὲς οἱ σκέψεις θὰ πείσουν τὴν Ὑ.Μ. νὰ ἐγκρίνῃ τὸ μέτρο ποὺ προτείνω στὸ σχέδιο τοῦ διατάγματος ποὺ προανέφερα γιὰ τὴν πρόσκληση νὰ ἐπιστρέψουν στὴν πατρίδα τους, πράγμα ποὺ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ὑπερεπιθυμοῦν νὰ κάνουν δελεασμένοι ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματα ποὺ παρουσιάζει ὁ σχολικὸς νόμος, ἐνῶ ἄλλοι ἴσως ἀρνηθοῦν. Πιστεύω ἐντούτοις ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο, ἀκόμη καὶ ἂν δεχθοῦμε αὐτὴν τὴν ἀμφιβολία, νὰ τοὺς συμπεριφεροῦμε μὲ σεβασμὸ καὶ νὰ διευκολύνουμε τὴν ἐπάνοδό τους χωρὶς νὰ μετανιώσουμε γιὰ κάποια ἀναπόφευκτα ἔξοδα»²⁵.

23. Τὰ ὑπόλοιπα ὀνόματα εἶναι κατὰ σειρά: «Νικόλαος Πίκολος, Ἰωάννης Ποντίκης, Κωνσταντῖνος Ἀσώπιος, Γεώργιος Γενναδίου, Οὐλερίχος ἐκ Βρέμης, Λουδοβίκος Ῥός, Λουκάς Ἀργυρόπουλος». (Στὸν γαλλικὸν κατάλογο γίνεται ἀντιμετάθεσις τῶν ὀνομάτων τοῦ Ἀργυρόπουλου καὶ τοῦ Οὐλερίχου.)

24. Ὁ.π. [ὑπόσημ. 22].

25. Ὁ.π. [ὑπόσημ. 21], ἔγγραφο 17, ἀρ. πρωτ. 5750/2071/11/23 Σεπτεμβρίου 1834 (διεκπεραίωση 10 Ὀκτωβρίου 1834), καὶ ΓΑΚ, δ.π. [ὑπόσημ. 22], φ. 5. Πρόκειται γιὰ τὸ σχέδιο ποὺ συνέταξε ὁ Ὑπουργικὸς Σύμβουλος Ἀλέξανδρος Ρίζος Ραγκαβῆς, στὸ ὁποῖο —μεταξὺ ἄλλων— προβλεπόταν ἡ ἴδρυσις Πανδιδασκτηρίου (=Πανεπιστημίου) μὲ 5 σχολές: Θεολογία-Φιλοσοφία, φιλολογία, ἱστορικαὶ ἐπιστῆμαι - Ἰατρικὴ - Νομικὴ - Φυσικομαθηματικαὶ Ἐπιστῆμαι. (Γιὰ τὰ

Μάλιστα στο άρθρο 5 τοῦ μνημονευόμενου διατάγματος (με ἡμερομηνία 9/21 Ὀκτωβρίου 1834) ἐξειδικεύεται αὐτή ἡ τελευταία πρόταση τῆς Γραμματείας ὡς ἑξῆς:

«Εἰς τοὺς ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας ἀπόντας καθηγητὰς δίδεται διορία 3 μηνῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας χρεωστοῦν νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὴν ῥηθεῖσαν Γραμματεῖαν διὰ νὰ δώσουν τὸν ὄρκον των, ἢ ν' ἀναφέρουν τὰς αἰτίας διὰ τὰς ὁποίας δὲν δύνανται νὰ ἔλθουν ἐντὸς τοῦ προσδιωρισμένου καιροῦ καὶ νὰ ζητήσουν νέαν διορίαν. Θέλει δὲ τοὺς γίνεαι γνωστὸν ὅτι ἡ Κυβέρνησις προθυμοποιεῖται νὰ εὐκολύνῃ ὅσον τὸ δυνατόν εἰς τοὺς ἐνδεεῖς μεταξὺ αὐτῶν τὴν ὁδοιπορίαν καὶ μετακομιδὴν των, καὶ μετὰ τὴν ἀφίξιν των θέλει λάβει ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξοδά των»²⁶.

Πρῶτος, λοιπόν, μεταξὺ τῶν προτεινομένων καθηγητῶν τῆς Σχολῆς φιλοσοφίας, φιλολογίας καὶ ἱστορικῶν ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἀναφέρεται ἐκ νέου ὁ Κωνσταντῖνος Κούμας, πράγμα πού δείχνει τὴ μεγάλη ἐκτίμηση πού ἔτρεφε τὸ κράτος γι' αὐτόν²⁷.

Ἀπέμενε, βέβαια, ἡ ὑλοποίηση τοῦ σχεδίου, πράγμα πού ἀπαιτοῦσε τὴν ἔγκρισή του ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ἀντιβασιλείας. Αὐτὴ ὅμως, παρὰ τοὺς ἐπαινετικούς λόγους τῆς γιὰ τὸ σχέδιο, δὲν προχώρησε στὴν ἔγκρισή του ἐν συνόλῳ, ἀλλὰ κατὰ τὸ πρῶτο κυρίως ἐξάμηνο τοῦ 1835 ἔστρεψε τὴν προσπάθειά της στὰ σχολεῖα μέσης στάθμης (Ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ Γυμνάσια), γιὰ τὰ ὁποῖα συνέταξε ἡ ἴδια προσωρινούς κανονισμούς λειτουργίας τους. Χαρακτηριστικοὶ εἶναι οἱ λόγοι πού προβάλλει στὸ προοίμιο τοῦ διατάγματος τῆς «περὶ διοργανισμοῦ τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων» πού κοινοποίησε στὴ Γραμματεία στίς 4/16 Ἀπριλίου 1835:

«Εἰς τὸ ὑπ' 11/23 Σεπτεμβρίου π.ἔ. καθυποβληθὲν σχέδιον διατάγματος περὶ διοργανισμοῦ τῶν ἀνωτέρων διδασκτικῶν καταστημάτων ἠύραμεν παρακαταθήμενας πολλὰς ἀξιολόγους γνώμας καὶ ἀρμοδίας προτάσεις καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν εὐχαρίστησίν μας διὰ τὴν μεγάλην γνῶσιν καὶ ἐπιμέλειαν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔγινεν ἡ ἐργασία αὕτη.

Ἐπειδὴ ὅμως αἱ περιστάσεις δὲν ἐσυγχώρησαν νὰ ἐνεργήσωμεν τῶν ἀνωτέρων σχολείων τὸν διοργανισμόν καθ' ἣν ὑποθέτει ἔκτασιν τὸ εἰρημένον σχέδιον, καὶ ἐπομένως εἰς αὐτὸ διάφοροι ὅροι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤμποροῦν διόλου ἢ δυσκόλως ἤμποροῦν νὰ ἐφαρμο-

διάφορα σχέδια ὀργανισμῶν στίς διάφορες βαθμίδες τῆς Ἐκπαίδευσης ἐτοιμάζω σχετικὴ ἐργασία.) Βλ. πρόχειρα Α. Ρ. Ραγκαβῆς, *Ἀπομνημονεύματα*, τ. Α', Ἀθήνα 1894, 385 κ.ἑ.· τ. Β', Ἀθήνα 1895, 19 κ.ἑ.· Μιχ. Δ. Στασινόπουλος, *Τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἀνωτάτης παιδείας μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν*, Ἀθήνα 1971, 23 κ.ἑ. (= *Σελίδες ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἱστορίαν τοῦ νεώτερου Ἑλληνισμοῦ*, Ἀθήνα 1978, 215 κ.ἑ.). Ἡ ἔκθεσις εἶναι γραμμένη γαλλικά.

26. Ὁ.π. [ὑποσημ. 25].

27. Τὰ ὑπόλοιπα ὀνόματα εἶναι κατὰ σειρά: Κ. Ἀσώπιος, Α. Ρόζος, Π. Σοῦτσος, Α. Ἀργυρόπουλος, Ι. Ποντίκης, Ν. Πίκοιος, τὰ ἴδια σχεδὸν μετὰ τῆς προηγούμενης πρότασης τῆς 25 Ἰουλίου/6 Αὐγούστου 1834. (Βλ. ὑποσημ. 23).

σθοῦν εἰς τὰς πλέον περιωρισμένας ταύτας διατάξεις, διὰ τοῦτο δὲν μᾶς ἐφάνη ἀρμόδιον νὰ ἐγκρίνωμεν αὐτὸ πρὸς τὸ παρὸν καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίν του, καὶ νὰ διατάξωμεν τὴν δημοσίευσίν του»²⁸.

Ἔτσι, λοιπόν, ὡς τὸ τέλος τοῦ α' ἐξαμήνου τοῦ 1835 ἡ ὑπόθεση τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ συνακόλουθα τοῦ διδακτικοῦ του προσωπικοῦ, παρέμεινε σὲ στασιμότητα.

Ἀλλὰ στὶς 22 Ἰουλίου/3 Αὐγούστου 1835, ὁ Ἀρμανσπεργκ —ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἐνηλικίωση τοῦ Ὁθωνα κατεῖχε τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιγραμματέα²⁹— ἀπέστειλε στὴ Γραμματεία «καθ' ὑψηλοτάτην διαταγὴν» δύο διατάγματα. Ἀπὸ αὐτὰ τὸ ἓνα ἀφοροῦσε τὴ σύσταση ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν ἐξέταση τῆς καταστάσεως τῶν ἀνωτέρων σχολείων³⁰, καὶ τὸ δεύτερο προέβλεπε τὴ σύσταση τριῶν εἰδικῶν σχολείων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα «τὸ ἐν προσδιορίζεται διὰ τὴν θεολογίαν, τὸ ἄλλο διὰ τὴν νομικὴν καὶ τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας, τὸ δὲ τρίτον διὰ τὴν φιλοσοφίαν καὶ φιλολογίαν» καὶ τὰ ὁποῖα «ἐν καιρῷ θέλομεν βελτιώσει καὶ τελειοποιήσει καὶ διὰ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν θέλομεν σχηματίσει ἐν πανεπιστήμιον», ὅπως ἀναφέρεται στὸ προοίμιο τοῦ διατάγματος. Μεταξὺ τῶν ὁρῶν ποὺ ἔθετε τὸ διάταγμα αὐτὸ γιὰ τὴ λειτουργία τῶν εἰδικῶν σχολείων ὑπῆρχε καὶ ἓνας ποὺ ἀφοροῦσε τὸ διδακτικὸ τους προσωπικόν: «εἰς ὅλας τὰς διδασκαλικὰς θέσεις θέλουν διορισθῇ ἀνεξαιρέτως ἐδὼ διὰ μένοντες δημόσιοι ὑπάλληλοι ὡς ἑκτακτοὶ καθηγηταί»³¹. Ἀπὸ τὸ κείμενο αὐτοῦ τοῦ διατάγματος διαπιστώνεται ὅτι ἀποκλείονταν —τουλάχιστον σὲ αὐτὴ τὴ φάση— ὡς καθηγηταὶ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ ἐπομένως οἱ προηγούμενες σχετικὲς εἰσηγήσεις τῆς Γραμματείας δὲν λήφθηκαν ὑπόψη.

Μεταξὺ τῶν καθηκόντων ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἡ ἐπιτροπὴ ἦταν καὶ ἡ ὑποχρέωσή της νὰ γνωμοδοτήσει γιὰ τὸν προσωρινὸ ὀργανισμὸ τῶν ἐπιστημονικῶν εἰδικῶν σχολείων. Πράγματι, ἡ Ἐπιτροπὴ, δύο μῆνες μετὰ, ὑπέβαλε στὴ Γραμματεία σχέδιο ὀργανισμοῦ τῶν εἰδικῶν σχολῶν συνοδεύοντας ἀπὸ σχετικὲς παρατηρήσεις-σκέψεις ἐπὶ τῶν ὁποίων στήριξε τὸ σχέδιο ὀργανισμοῦ³².

28. Ἀρ. Πρωτ. Ἀντιβασιλείας 24008· Γραμματείας 8564/6 Ἀπριλίου 1835· βλ. θ.1, φ.1, ἔγγραφο 24. (Τὸ κείμενο τοῦ διατάγματος στὰ γερμανικὰ καὶ ἑλληνικὰ).

29. Γιὰ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ τοῦ ἀρχιγραμματέα βλ. John A. Petropoulos, *Πολιτικὴ καὶ συγκρότηση κρατῶν...*, δ.π. [ὑπόσημ. 1], τ. Α', 268-271.

30. Ἀρ. Πρωτ. Ἀνακτόρων 2363· Γραμματείας 1132/26 Ἰουλίου 1835· βλ. θ.1, φ. 6, ἔγγραφο 23, καὶ ΓΑΚ, Ὁθωνικὸ Ἀρχεῖο: Σειρὰ 11L Παιδείας, φ. 5. Τὴν ἐπιτροπὴ ἀποτελοῦσαν οἱ: Θ. Μανούσης (Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας), Α. Πολυζωίδης (Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρειοπάγου), Π. Σοῦτσος (Ἰπουργικὸς Σύμβουλος), Θ. Φαρμακίδης (Γραμματέας τῆς Συνόδου), Γ. Γεννάδιος (Γυμνασιάρχης) καὶ Ε. Οὐλριχς (καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου).

31. Ἀρ. Πρωτ. Ἀνακτόρων 2364· Γραμματείας 1133/26 Ἰουλίου 1835· βλ. θ.1, φ. 2, ἔγγραφο 3, καὶ ΓΑΚ, δ.π. [ὑπόσημ. 30], φ. 1. Οἱ ὑπογραμμίσαις δικές μας.

32. Ἀρ. Πρωτ. Γραμματείας 2044/25 Σεπτεμβρίου 1835 (ἔγγραφο τῆς ἐπιτροπῆς μὲ ἡμερομηνία 24 Σεπτεμβρίου 1835)· βλ. θ.1, φ. 6, ἔγγραφο 35, καὶ ΓΑΚ, δ.π. [ὑπόσημ. 30], φ. 1.

Στὴν ὅλη ἐργασία της ἡ ἐπιτροπὴ βασίστηκε κυρίως στὰ ὅσα προέβλεψε τὸ διάταγμα συστάσεως τῶν εἰδικῶν σχολῶν, καὶ εἰδικότερα ὅσον ἀφορᾷ τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ πρότεινε ἄτομα ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους ποὺ διέμεναν στὴν Ἀθήνα. Γιὰ τὴ σχολὴ τῆς φιλοσοφίας καὶ φιλολογίας πρότεινε τοὺς Θ. Μανούση, Λ. Ρόζς, Γ. Γεννάδιο, Ε. Οὐλερίχο, Ι. Ψαρᾶ καὶ Ν. Λεβαδιέα, καὶ ἐπιπλέον καὶ κατ' ἐξαίρεση τὸν Κ. Ἀσώπιο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐκφράζει τὴν ἀκόλουθη γνώμη-πρόταση:

«Ἡ σχολὴ τῶν φιλοσοφικῶν καὶ φιλολογικῶν ἐπιστημῶν ἤθελεν ὠφεληθῇ τὰ μέγιστα ἐὰν ἡ Κυβέρνησις ἐνέκρινε νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰς Ἰονίους νήσους ὡς καθηγητὴν τὸν ἐν Κερκύρα καθηγητὴν τῆς φιλολογίας κύριον Κ. Ἀσώπιον, ἄνδρα γνώριμον διὰ τὴν βάσιμον ἑλληνικὴν παιδείαν του, καὶ ὅστις ἐκτὸς τῆς εἰς τὴν εἰδικὴν σχολὴν καθέδρας ἐδύνατο νὰ ἀναδεχθῇ τὴν διεύθυνσιν φιλολογικοῦ διδασκαλείου τόσον ἀναγκαίου εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν διδασκάλων τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας»³³.

Καὶ ἐνῶ διαπιστώνουμε ὅτι ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν καθηγητῶν τῆς σχολῆς φιλοσοφίας καὶ φιλολογίας ἀπουσιάζει τὸ ὄνομα τοῦ Κ. Κούμα, στίς 7/19 Ὀκτωβρίου 1835 ἡ Γραμματεία ὑποβάλλει πρὸς τὸν βασιλέα ἔκθεσι ἐπὶ τοῦ σχεδίου τῆς ἐπιτροπῆς περὶ τῶν εἰδικῶν σχολῶν³⁴. Στὴν ἔκθεσὶ της αὐτὴ ἡ Γραμματεία διατυπώνει τίς παρατηρήσεις της ἐπὶ τοῦ σχεδίου τῆς ἐπιτροπῆς συγκρίνοντάς το μὲ τὸ δικό της σχέδιο τῆς 11/23 Σεπτεμβρίου 1834³⁵. Εἰδικότερα, ὡς πρὸς τὸ προτεινόμενο προσωπικὸ τῶν εἰδικῶν σχολῶν διατυπώνει τὴν ἀποψὴ ἢ καλύτερα ἐπανερχεταὶ σὲ προηγούμενη πρότασή της γιὰ προσέλκυση ἐπιφανῶν λογίων —καὶ φυσικὰ μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν Κούμα:

«Τέλος, τολμῶ νὰ προσθέσω γιὰ τὸ Πανεπιστήμιον ποὺ θὰ ἰδρυθεῖ κάποτε, ὅτι θὰ γίνῃ ἱερὸ καθήκον τῆς Κυβερνήσεως νὰ προσελκύσῃ, ὅπως ἐγίνε μὲ τὸν Ἀσώπιο, ὅλους τοὺς μορφωμένους (λογίους) ποὺ βρίσκονται ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς χώρας, ὅπως οἱ Βάμβας, Κούμας, Οἰκονόμος [...]»³⁶.

Ὅμως ἡ ὅλη ἐξέλιξη τῶν εἰδικῶν σχολῶν, καθὼς καὶ τοῦ Πανεπιστημίου, πῆρε ἄλλη τροπὴ ποὺ δὲν μᾶς ἀπασχολεῖ ἐδῶ, καὶ τὸ θέμα τῆς καθόδου τοῦ Κούμα στὴν Ἑλλάδα ἔληξε στὸ σημεῖο αὐτό.

33. «Παρατηρήσεις» τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ.π. σ. [5]. Πράγματι, στίς 24 Σεπτεμβρίου/9 Ὀκτωβρίου 1835 ὑπογράφηκε διάταγμα γιὰ τὴ σύσταση φιλολογικοῦ σχολείου καὶ προσκλήθηκε ὁ Κ. Ἀσώπιος ὡς διευθυντὴς του καὶ καθηγητὴς Πανεπιστημίου. Τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐξέλιξη τῆς ὑπόθεσης αὐτῆς τοῦ Ἀσώπιου ἐκφεύγουν ἀπὸ τὸ σκοπὸ αὐτῆς ἐδῶ τῆς ἐργασίας· βλ. ὁμῶς σχετικῶς θ.1, φ. 2 («Πανεπιστήμιον»).

34. Ἀρ. Πρωτ. Γραμματείας 2044/1023/7/19 Ὀκτωβρίου 1835 (θ.1, φ. 6, ἔγγραφο 37)· Ἀνακτόρων 4681/17/29 Ὀκτωβρίου 1835 (ΓΑΚ, ὁ.π. [ὑποσημ. 30], φ. 1).

35. Βλ. ὑποσημ. 25.

36. Ὁ.π. [ὑποσημ. 34], σ. [12-13]. Τὸ κείμενο τῆς ἔκθεσης στὰ γαλλικά.

Ἀπὸ τὰ ὅσα προηγήθηκαν, προκύπτουν τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα:

1. Εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι, ἂν ἡ πρόσκληση τῆς Γραμματείας ἦταν πιὸ συγκεκριμένη, ὁ Κούμας θὰ τὴ δεχόταν καὶ θὰ ἐπέστρεφε στὴν Ἑλλάδα.
 2. Οἱ λόγοι ποὺ προέβλεπε ὁ Κούμας στὴν ἀπάντησή του ἦταν ἄρκετὰ ισχυροὶ ὥστε νὰ τὸν κάνουν ἐπιφυλακτικὸ στὴν ἀποδοχὴ τῆς πρόσκλησης.
 3. Πρόβλημα παραμένει τὸ ὅτι οἱ μετὰ τὴν πρόσκληση θετικὲς γνώμες τῆς Γραμματείας γιὰ τὸν Κούμα δὲν πῆραν ἐπίσημη μορφή (π.χ. δίπλωμα διορισμοῦ).
 4. Ἀναπάντητο ἐπίσης μένει τὸ ἐρώτημα, ἂν μπορούσε νὰ γίνῃ ἐξαίρεση καὶ γιὰ τὸν Κούμα ὅπως γιὰ τὸν Ἀσώπιο, καὶ σὲ θετικὴ περίπτωσιν, ποῖα θὰ ἦταν ἡ ἀπόφασή του.
 5. Ἡ ἀνάληψη ἐκ μέρους τοῦ Κούμα τῆς διεύθυνσης τοῦ σχολείου τῆς Τεργέστης ἦταν μᾶλλον ἀποτελέσμα τῆς ἀοριστίας τῆς πρόσκλησης τῆς Γραμματείας ἀλλὰ καὶ τῆς διάθεσής του γιὰ ἐξασφάλιση σταθερῶν ὄρων ἐργασίας.
- Πάντως, ἀνεξάρτητα καὶ πέρα ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία καὶ παραμένει ὡς τελικὴ θέση εἶναι ἡ λίαν τιμητικὴ γνώμη ποὺ εἶχε τὸ ἐπίσημο ἐλληνικὸ κράτος γιὰ τὸν Κωνσταντῖνο Κούμα, ὅτι ἦταν «σοφῶν ἄριστος, συνίστωρ [...], κοσμήτωρ [...] συνέριθος [...]».

ΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Τὰ ἔγγραφα ποὺ δημοσιεύουμε ἐδῶ ἐμπεριέχονται σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς φακέλους τοῦ ταξινομούμενου Ἀρχείου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁθῶνα καὶ μετὰ, μὲ τὶς ἀκόλουθες ταξινομικὲς ἐνδείξεις:

θ. 138. φ. 2. / Κωνσταντῖνος Μ. Κούμας. / φακ. 24. / Κ. Β. / θυρ. 32. /

Δηλαδή, ὁ φάκελος αὐτὸς —ποὺ τὸ περιεχόμενό του ἀναφέρεται στὸν Κωνσταντῖνο Μ. Κούμα— μὲ αὐξοῦντα ἀριθμὸ 24 ἀνήκει στὴ θυρίδα 32 τοῦ Β' κλάδου τοῦ Ἀρχείου, ὁ ὁποῖος περιέχει φακέλους μὲ θέματα ἐκπαιδευτικά. Ἡ πρώτη ἐνδειξη (θ. 138. φ. 2.) δηλώνει μεταγενέστερη ἐνταξὴ τοῦ φακέλου στὴ θυρίδα 138 ποὺ εἶχε γενικὸ τίτλο: οἱ ζητοῦντες διδασκαλικὰς θέσεις.

Λεπτομέρειες γιὰ τὸν τρόπο ταξινόμησης τοῦ Ἀρχείου θὰ ἀναφερθοῦν στὸν Κατάλογο ποὺ πρόκειται νὰ ἐκδοθεῖ προσεχῶς ἀπὸ τὰ Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους.

1

Ἄρ. Πρ. 3515

<Δ.> 947

<ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.>

Ἦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ. Γραμματείας
τῆς Ἐπικρατείας

5

Πρὸς τὸν Κύριον Κ. Μ. Κούμαν.

Εἰς πέρας ἤδη προάγεται ὅσα πρὸς θυγατέρα τὴν σὴν ἐπιστέλλων ἐν Βιέννῃ, δεύτερον τοῦτο ἔτος, ἐφοίβασας ἄντικρυς, τῆς κατὰ σέ Γραμματικῆς ἐν ἐπιστολῇς προοιμιαζόμενος τύπῳ· ἰδοὺ γὰρ Ἑλλάς, ἡ φίλη πατρίς, μουσοστεφοῦς Ἠγήτορος εὐμοιρήσασα, τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῆς ἀγώνων τὸ
10 τέρμα, βαλβίδα νέων ὑπεστήσατο ἀγώνων, τὴν διὰ τῆς παιδείας ἐπάνοδον πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην εὐκλειαν προθεμένη. Ταύτῃ τοι καὶ τοὺς τῶν Μουσῶν θιασώτας ἐπὶ τὸ πάτριον ἔδαφος μεταπεμπομένη, καὶ σὲ ἐν τοῖς πρώτοις, ὅσοι κατὰ σέ, μετακαλέσασθαι οὐδὲν ἡγήσατο προϋργιαιότερον,
15 φθέγμα προἰεμένη, ὡς πρὸς υἱὸν γνήσιον, τὸ μητρῶον.

Σπεύσεις ἄρ', εὖ οἶδ' ὅτι, σοφῶν ἄριστε, συνίστωρ μὲν τῶν συγκροτούμενων ἤδη ἐπ' ἀγαθαῖς ταῖς ἐλπίσι φροντιστηρίων, κοσμήτωρ δὲ καὶ συνέριθος γεννησόμενος διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων, καὶ τῶν ἀγαθῶν / ἐπαπολαύσων ἐκείνων, ἐν καιρῷ ἤδη τῆς ἡλικίας, ὅσα πόνοις ἀτρύτοις ἡμῖν
20 τε καὶ τοῖς ἐπιγεννησομένοις προεμνηστεύσω.

Οὐ γὰρ οἶμαί σου τῇ φιλοσόφῳ καὶ Ἑλληνικῇ ψυχῇ τό, «Πολλῶς ἔχει τὰν Σπάρταν κάρβονας», ὅπερ, μέτρια περὶ σεαυτοῦ φρονῶν, πρὸς τὴν Νέμεσιν πάντως ὑπέκρουσας, ἀφοσιούμενος τὸν ἐπὶ τὰ τῇδε πλοῦν, ἐκτροπῆς μὲν οὐδοποστικοῦν, νόστου δὲ μᾶλλον ἔμερον ἐντῆξαι δίκαιον, ὅσῳ,
25 πολλῶν ὄντων τῶν ὑπὸ σοὶ κελευστῇ τὸν καλὸν τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας δίαυλον σταδιοδρομοῦντων, θᾶττον ἐφικέσθαι τοῦ σκοπομένου μεγάλας ἐνδίδωσι τὰς ἐλπίδας, αὐτοῦ τε τοῦ ἀγῶνος ἀξίως, ὑμῶν τε τῶν ἀγωνιζομένων καὶ τοῦ περικλεῶς ἀγωνοθετοῦντος. Οὐ δὲ καὶ τῶν γενναίων καὶ βασιλικῶν ἀτεχνῶς βουλευμάτων ἐρμηνεύς σοι γιγνόμενος, καὶ τῆς πατρῴ-
30 ας ἐμοὶ περὶ σέ φιλίας, ἐναποσβεσθείσης ἴσως τῷ χρόνῳ μήκει, ἀναζωπυροῦμαι τὴν μνήμην.

Ναύπλ.:(ιον) τὴν 6 Μαΐου 1834.

Κ. Δ. Σ(χινᾶς).

Διεκ(περαιώθη) τὴν 9 τοῦ αὐτοῦ.

35 Δ(ημήτριος) Π(ετροκόκκινος)

Πρὸς τὸν Πανευγενέστατον Γραμματέα ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν
καὶ τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας
5 κύριον Κωνσταντῖνον Σχινᾶν.

Ἐγὼ μὲν, Ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ πόρρωθεν ἀγάλλομαι τὰ κλέα τῆς φίλης
ἀκούων πατρίδος δρόμῳ ἤδη χωρούσης πρὸς τὸ τῶν ἀγώνων τέρμα, κληρὸν
αὐτῆς πάτριον ὄντα, τὴν σοφίαν καὶ ἀρετὴν, καὶ τοὺς αὐτόπτας καὶ συνερ-
γούς ὑμᾶς μακαρίζων οὐ παύομαι, πολλάκις, ὁ Δημᾶρατος περὶ Ἀλεξάν-
10 δρου πρεσβυτικῶς ἐπιδακρύσας εἶπεν, ἀναφθεγγόμενος, μεγάλης ἡδονῆς
ἐστερῆσθαι τῶν Ἑλλήνων τοὺς τεθνηκότας πρὶν ἰδεῖν Ὅθωνα ἐν θρόνῳ
ἐλληνικῷ καθήμενον ἐλληνικαῖς χερσὶ προεκαθαρθέντος τῆς μιαρίας τοῦ
ἐλληνικοῦ ἐδάφους. Σὲ δέ, βλάστημα ῥίζης ἀγαθῆς, ἐλληνικῆς παιδείας ἐς
ἄκρον οἶκοι ἐληλαλόκα, ἡγασάμην μᾶλλον, ὅτι τὴν περίπυστον τῶν Γερμα-
15 νῶν σοφίαν ἐν Βερολίνῳ αὐτῷ, τῇ τῶν Ἑλικωνιαδῶν Μουσῶν ἀποικίᾳ,
ἄωτευσάμενος, ἐπανελθὼν λειτουργεῖς ἀξίως σεαυτοῦ πατρίδι τε καὶ
Ἀνακτι περικλεεῖ λειτουργίαν, ἥ σοι ἀθανασίας περιβαλεῖ στέφανον. Κα-
λεῖς δὲ καὶ με συμπράκτορα τῆς σῆς ἀξιαγαστοῦ σπουδῆς ὡς ἱκανὴν οὖσαν
τὴν ἐμὴν ἐπιστήμην συνεισενεγκεῖν τι τῶν ἀγαθῶν τῷ κοινῷ ἐράνῳ, εὐερ-
20 γετῶν με καὶ τιμῶν ἀμύθητον ὅσον. Οὐδέποτε γὰρ ἐμαυτῷ συνοῖδα οὕτω
τετιμημένῳ ὡς ἦδη, ἐν τοῖς πρώτοις καταλεγόμενῳ τῶν ἐλλογίμων ὑπὸ
τῆς θεσπεσίας σου κορυφῆς βασιλέως Μουσοστεφοῦς ἐξαγγελλούσης βου-
λεύματα. Πρὸς ταῦτ' οὖν ἄκουε, Σοφὲ ἄνερ καὶ φίλων ἐμοὶ φίλτατε· οὐ γὰρ
ἀπομαρὰνθῆναι τὴν πατρίδα φιλίαν ἀλλὰ συνακμάζειν ἐκείνη θάλλουσιν
25 καὶ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ τέκους πέπεισμαι, εἴ γε μὴδὲ τὸν πάντ' ἂν αἰῶνα τὰς
τῶν ἀγαθῶν φιλίας ἀφανίσαι Ἰσοκράτης ὀρθῶς ἀπεφάνητο.

Ἐμοὶ δύναμις οὐδέποτ' ἦν πολλοῖς καὶ ἀορίστοις ἔργοις προσέχειν τὸν
νοῦν, μήτι γε νῦν πρὸς δυσμᾶς σπεύδοντι βίου. Δηλώσεις οὖν μοι ἐφ' ᾧ καὶ
ἐφ' οἷς με καλεῖ ἡ Γραμματεία, ἵνα μὴ γέλωτα δίκαιον ὀφλισκάνω πολιὰ
30 μὲν κατωμαδὸν ὑφιστάμενος, ἐν μέσῳ δὲ τῷ δρόμῳ καταπίπτων· εἴτα τὴν
μὲν φίλην πατρίδα χαλεπαίνειν συμβαίνει ἐπὶ τῇ ἀμαθίᾳ τῇ ἐμῇ καὶ ἀχρη-
στίᾳ, αὐτὸς δὲ τῆς ἐνταῦθα μετὰ τῶν φιλτάτων συνδιαγωγῆς καὶ τοῦ ἐπ'
ἀδείας τῶν ἀναγκαίων πορισμοῦ μάτην ἀναμιμνήσκωμαι.

Ταῦτα, Μουσῶν μέλημα, οὐ πρόφασιν ἐκφυγῆς τῆς πατρίδος, ὑπὲρ ἧς
35 οὐκ ἐπαυσάμην οὐδὲ παύσομαι φιλοπονῶν καὶ φιλοτιμούμενος, ἀλλὰ πα-
γίωσιν ἐμοὶ τε καὶ ὑμῖν ἀμεμφίμοιρον προῖσχόμενος αἰτοῦμαι σε διαταγὰς
δευτέρας ἵνα τὸ τῆς ἡλικίας ὑπόσασθρον στηρίζας τὸ λοιπὸν τοῦ βίου πατρί-
δι καὶ τῷ κλεινῷ βασιλεῖ καθιερώσωμαι.

40 Ἐν Τεργέστη $\frac{16}{28}$ Ἰουνίου 1834

Κ. Μ. Κούμας.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΓΓΡΑΦΟ 1

Σχέδιο τοῦ ἐπίσημου ἐγγράφου: θ. 32, φ. 24, ἀρ. 1. Δίφυλλο, διαστ. 0.317×0.215 . Τὸ κείμενο στὸ φ. 1^{rv}.

Πρόκειται γιὰ τὸ σχέδιο τῆς πρόσκλησης τοῦ Κούμα με μονογραφή τοῦ Γραμματέα Κ. Δ. Σχινᾶ, τὸ ὁποῖο στὴ συνέχεια ἀντιγράφηκε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία κατὰ τοὺς τύπους τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ στάλθηκε στὸν Κούμα μέσω τῆς Γραμματείας ἐπὶ τῶν Ἑξωτερικῶν με τὸ ἀκόλουθο διαβιβαστικὸ ἐγγράφο (τοῦ ὁποῖου τὸ σχέδιο βρίσκεται στὸν ἴδιο φάκελο: θ. 32, φ. 24, ἀρ. 2):

Ἄρ. Πρ. 3515

<Δ.> 948.

Ἑκκλησιαστικῶν κτλ. Γραμ(ματεία).

Πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου καὶ τῶν Ἑξωτερικῶν.

Ἀποστολὴ ἐπισήμου ἐπιστολῆς πρὸς
τὸν Κύριον Κ. Μ. Κούμαν.

Τὸ ἐγκλειόμενον ἐνταῦθα ὑπ' ἀρ. 947. ἐπίσημον
ἐγγράφον τῆς Γραμματείας ταύτης, παρακαλεῖσθε,
Κύριε Γραμματεῦ, νὰ διευθύνετε ἀσφαλῶς με πρῶ-
την εὐκαιρίαν πρὸς ὃν ἐπιγράφεται.

Διεκ(περαιώθη) τὴν 9 τοῦ αὐτοῦ.

Ἐν Ναυπλίῳ τὴν 7. Μαΐου 34.

Δ(ημήτριος) Π(ετροκόκκινος)

Ὁ Γραμματεὺς
Κ. Δ. Σχ(ινᾶς).

Τὸ κείμενο τοῦ ἐπισήμου ἐγγράφου ἔχει δημοσιεύσει ὁ Α. Γούδας (*Βίοι Παράλληλοι*, τ. 2, Ἀθήνα 1870, 281-282), ἀλλὰ με λάθη, τὰ ὁποῖα καὶ ἀποκαταστήσαμε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἔκδοσιν.

στ. 7-9 ὅσα πρὸς θυγατέρα τὴν σὴν [...] τύπῳ. Ἀναφορὰ στὰ «Προλεγόμενα πρὸς Ἑλένην Κ. Κατακοζηνήν» τῆς Γραμματικῆς διὰ σχολεῖα τοῦ Κούμα (βλ. ὑποσημ. 14). Παραθέτουμε τὸ σχετικὸ ἀπόσπασμα: «Ἀλλὰ δὲν εἶναι μακράν, Ἑλένη μου, ὁ καιρὸς ὅποτε θέλουν φανῆν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλοι οἱ ὠραῖοι καρποὶ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, ὅσους ἐβλάστησεν ἡ τρισευδαίμων χώρα τῆς Γερμανίας. Κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν ἡ Ἑλλὰς ἀπήλαυσεν Ἀνακτα, υἱὸν φιλοσόφου Βασιλέως, ἐκ τοῦ ἔθνους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἀκμάζει τὴν σήμερον καὶ εἰς τὴν ἀρχαιομάθειαν καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Εἶδες, κόρη μου, παρὰ τὸν Θεῖον καὶ Γερμανὸν ἄλλον εἰδημονέστατον τοῦ Ἑλλήνου λόγου, τὸν καλὸν ἀγαθὸν Ἰωάννην Φράντζιον Θαρσυκλέα, διαβαίνοντα αὐτόθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα με ἔργον Διερμηνευτοῦ τῆς βασιλικῆς ἐπιτροπίας, μαθητὴν τοῦ περιβοήτου τῆς Σαξωνίας διδασκάλου Ἑρμάνου. Τοιούτους ἄλλους, καὶ αὐτὸν τὸν πολυμαθέστατον Θεῖον, θέλει μεταφέρειν ὁ κλεινὸς ἡμῶν βασιλεὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Οὕτω φοιράζει τὴν ὥραν ταύτην ἡ μαντικὴ μου, ἴσως διότι "κύων πεινώσα ἄρτους μαντεύεται," τὸ τῆς παροιμίας. Διὰ τοιούτων ἀνδρῶν θέλει εἰσαχθῆν καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ βασιμωτάτη τῆς Γερμανίας διδασκαλία καὶ μέθοδος. Ὅλα τὰ φιλογονικά τῆς ἀρχαιομαθείας κειμήλια θέλουν στολίσειν καὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐπομένως καὶ αἱ ἐκτεταμέναι Γραμματικαί, αἱ πληρέστεραι Μετρικαὶ καὶ Ποιητικαὶ τέχναι, θέλουν ἀναπάσειν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλομούσων μας. Τὸ δὲ μέγιστον, θέλουν ἀναγινώσκειν ἐλευθέρως οἱ νέοι Ἑλλήνες γινόμενοι ἱκανοὶ νὰ καταλαμβάνωσι τὸν θεῖον Πλάτωνα, τὸν ἀνθρωπιστὴν καὶ φωτιστὴν ὅλου τοῦ νῦν εἰς παιδείαν καυχωμένου νεωτέρου κόσμου· τὸν μουσόπνευστον Ὁμηρον, τὸν πατέρα πάσης ἀνθρωπίνης γνώσεως, καὶ τὰ ἀπαράμιλλα ἀριστουργήματα τῆς σκηρικῆς τῶν Ἀθηνῶν ποιήσεως. Χρυσὴ ἐποχὴ, τέκνον μου,

πρόκειται εἰς τὴν μὲ τὰς δυνάμεις τῶν ἰδίων τῆς τέκνων ἀνεγερθεῖσαν Ἑλλάδα. Ζώῃ ἐπιμήκιστον ὁ Θεοπρόβλητος καὶ Λαοψήφιστος τῶν Ἑλλήνων πρῶτος βασιλεὺς ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἐπὶ τῆς γῆς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος! Εὐδαιμονοίη ἡ παμπόθητος ἡμῶν πατρίς ἐκ δυνάμεως προβαίνουσα εἰς δύνανμιν!» Γιὰ τὴ θυγατέρα τοῦ Κούμα Ἑλένη, στὴν ὁποία ἀπευθύνονται τὰ «Προλεγόμενα», βλ. Νίκος Α. Βέης, «Ἐπιστολαὶ Κωνσταντίνου Κούμα καὶ Ἀδαμαντίου Κοραΐ σχετικαὶ πρὸς τὴν Σμύρνην», *Μικρασιατικὰ Χρονικά*, τ. 2 (1939), 10-11.

στ. 21-22 πολλῶς ἔχει [...] *κάρβονας*. Ἀναφορὰ σὲ ὅσα ἔγραψε ὁ ἴδιος ὁ Κούμας στὰ «Προλεγόμενα» βλ. παραπάνω (σ. 283, καὶ ὑποσημ. 15).

στ. 23-24 *ἐκτροπῆς μὲν οὐδοποστιοῦν*. Ἀρχικὴ γραφή: *ἀποτροπῆς μὲν οὐδὲ μικροῦ δεῖν*.

στ. 25 πολλοὺν ὄντων τῶν. Ἀρχικὴ γραφή: *πολλοὺς ἔχων τούς*.

στ. 26 *σταδιοδρομοῦντων*. Ἀρχικὴ γραφή: *σταδιοδρομήσοντας*.

στ. 29-30 *τῆς πατρώας ἐμοὶ παρὰ σέ φιλίας*. Φαίνεται πὺς ὑπῆρχε φιλία μεταξὺ τοῦ Κούμα καὶ τοῦ πατέρα τοῦ Κωνσταντίνου Σχινᾶ, τοῦ χάτμανου Δημητρίου Σχινᾶ, γιὰ βιογραφικὰ τοῦ ὁποίου βλ. Κ. Θ. Δημαρᾶς, *Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Μαΐου 1837*, Ἀθήνα 1987, 168-169.

ΕΓΓΡΑΦΟ 2

Πρωτότυπο: θ. 32, φ. 24, ἀρ. 3. Δίφυλλο, διαστ. 0.270 × 0.220. Τὸ κείμενο στὸ φ. 1^ο.

Πρόκειται γιὰ τὴν αὐτόγραφη ἀπάντηση τοῦ Κούμα, ἀνέκδοτη, ἀπὸ ὅσο γνωρίζω.

στ. 9-12 ὁ Δημάρατος [...] εἶπεν [...] *καθήμενον*. Ὁ Κορίνθιος Δημάρατος, ἑταῖρος τοῦ Μ. Ἀλέξανδρου, τὸν συνόδεψε στὴν ἐκστρατεία στὴν Ἀσία. Στὴν Περσέπολη, ὅταν ἀντίκρισε τὸν Ἀλέξανδρον νὰ κάθεται στὸν περσικὸ θρόνον «εἶπε μεγάλης ἡδονῆς ἐστερῆσθαι τοὺς Ἕλληνας, ὅσοι τεθνήκασιν πρὶν ἰδεῖν Ἀλέξανδρον ἐν τῷ Δαρείου θρόνῳ *καθήμενον*» (Πλουτάρχου, *Ἀλέξανδρος*, 56).

στ. 13-16 *ἐλληνικῆς παιδείας [...] ἐν Βερολίνῳ αὐτῷ [...] ἀωτευσάμενος*. Γιὰ τὶς σπουδὲς τοῦ Κωνσταντίνου Σχινᾶ βλ. Κ. Θ. Δημαρᾶς, *ὁ.π.* (ἔγγραφο 1), 170.

στ. 26 *Ἰσοκράτης ὀρθῶς ἀπεφάνητο*. Τὸ σχετικὸ χωρίο τοῦ Ἰσοκράτη εἶναι: «καὶ τὰς μὲν τῶν φαύλων συνθηθεὶς ὀλίγος χρόνος διέλυσε, τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν» (*Πρὸς Δημόνικον*, 1).